SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 2 JANUARI 1941



MENEER EEKHOORN BELEEFT EEN VERRASSING

DE GESCHIEDENIS VAN GOUDHENNETJE

Toen Anneke op die eerste morgen van het nieuwe jaar de voordeur opende van het kleine huisje, waarin ze met moeder en broertjes en zusjes woonde en dat in het bos, buiten het dorp, stond, rolde de rulle sneeuw zó maar naar binnen. 't Had ook de hele nacht gesneeuwd en het witte dek was zo dik, dat je niet eens meer zien kon, waar de weg en waar het bos was. Voor Anneke was dit echter geen bezwaar. Ze kende elke boom langs de weg, die naar het dorp voerde waarlangs ze zo vaak de ganzen had gedreven, en dus stapte ze stevig door.

Gemakkelijk ging dat wel niet, daar ze op sommige plaatsen bijna tot aan haar knieën in de sneeuw verdween. En dan.... ál te warm was Anneke niet gekleed. Als er veel broertjes en zusjes zijn en vader is er niet meer, is dat wel te begrijpen. Gelukkig verstond moeder de kunst van haken en breien en ze maakte dan ook de prachtigste kanten kleedjes voor de mensen in het dorp. Anneke hielp haar daarbij aardig mee, al was ze nog klein. Omdat ze altijd zo ijverig was, had moeder goed gevonden, dat ze de inhoud van haar spaarpot zelf zou mogen besteden. O, veel was het niet en zilvergeld was er helemaal niet bij, omdat Anneke slechts cent voor cent had kunnen sparen. Maar zij vond het toch een schat, die ze stevig in haar hand geklemd hield. En die hand hield ze natuurlijk voorzichtig in de zak van haar dunne manteltje.

„Zo kan er niets gebeuren, als ik uitglijd," overlegde ze.

Wat een ramp zou het ook niet geweest zijn, als Anneke was gevallen en dan al haar gespaarde centen in de sneeuw waren terechtgekomen! Ze zou ze nooit meer allemaal hebben teruggevonden.

Aan al deze gevaren dacht Anneke, toen ze langs de besneeuwde bosweg ging en nog steviger kneep ze haar hand dicht, waar de schat in zat. Ze dacht nog aan veel meer dingen.... „Misschien zie ik op de markt in het dorp wel een mooie, warme omslagdoek voor moeder.... dat zal toch zeker een leuke verrassing voor haar zijn," dacht Anneke. Doch toen herinnerde zij zich weer, dat moeder haar uitdrukkelijk gezegd had, dat ze alleen iets voor zichzelf mocht kopen, bijv. een fijne wollen das of warme kousen....

Half in gedachten verzonken, besluiteloos wat ze zich wel zou aanschaffen, wandelde Anneke door het witte sprookjesland. Diep bogen de takken onder de zware witte last en alleen het kraken van de sneeuw onder Anneke's klompjes verbrak de stilte in het bos.

Eindelijk kwam het torentje van de dorpskerk in zicht. Anneke had zo lang over de weg gedaan, dat de markt al in volle gang was, toen ze in het dorp aankwam. Er stond een hele rij kraampjes, waar je van alles kon kopen. Ja, Anneke zag zoveel mooie dingen, die ze graag had willen hebben, dat ze niet kon besluiten, iets te kiezen. Ze was al langs alle kraampjes gelopen, had gewikt en gewogen en telkens had ze weer iets anders ontdekt, wat haar nóg beter leek.

Op het hoekje van de markt, zo'n beetje afgezonderd van de andere stalletjes, stond nog een kraampje, waarachter een stokoud vrouwtje zat. Het vrouwtje moest



....waarlangs ze zo vaak de ganzen had gedreven....

al heel wat beleefd hebben, dat kon je wel zien aan de diepe groeven en rimpels in haar gezicht. Op haar stalletje van ongeverfd halfvermolmd hout stond een mandje met eieren en in een soort hokje, dat er naast stond, zat een hennetje. Nog nooit had Anneke zo'n armoedig, klein kippetje gezien. Het had een verschrompeld, bleek kammetje, zat te bibberen van de kou en stopte zijn snaveltje in de piekerige borstveertjes, alsof het zich schaamde voor zo'n schamel uiterlijk.

Trouwens, Anneke dacht er niet aan, dat zwakke, misschien wel zieke beestje te kopen. Ze keek meer naar het mandje met eieren.... „Eieren, dat lijkt me wel wat," vond ze. „Als ik een sneeuwmuts koop of een wollen das, dan heb ik alléén maar plezier daarvan.... eieren, daar kunnen moeder en al m'n broertjes en zusjes van smullen...."

Met bewondering keek Anneke naar de prachtige, grote eieren en ze had al half en half besloten, haar gespaarde centen daaraan te besteden, toen een troepje in de sneeuw stoeiende jongens tegen het kraampje opbotste. Het mandje met eieren rolde ondersteboven op de grond! Het eigeel kleurde de sneeuw en het leek wel één grote omelet, die daar lag. Haastig namen de jongens de vlucht, toen ze zagen, welk onheil ze hadden aangericht.

O, o, wat jammerde het arme, ongelukkige vrouwtje bij de aanblik van al die gebroken eieren! De tranen biggelden langs haar oude gezicht en moeizaam bukte zij zich om enkele eieren, die wel gekneusd maar nog niet gebroken waren, voorzichtig op te rapen.

„Kan ik u soms helpen?" vroeg Anneke, toen ze zag, hoe verdrietig het vrouwtje was. En zonder het antwoord af te wachten, zette Anneke het hokje, waar het magere hennetje in zat en dat door de schok omver was gevallen, weer overeind. „Wat jammer, dat die onvoorzichtige jongens nu net moesten komen," zei Anneke, „ik had juist eieren van u willen kopen."

„Ach," zuchtte het oude vrouwtje, terwijl ze met de punt van haar bonte boezelaar haar tranen afveegde, „ze zullen het wel niet opzettelijk hebben gedaan, maar met dat al ben ik al mijn eieren

kwijt, zonder dat ik iets heb verdiend."

Even dacht Anneke diep na. Toen zei ze zacht, onderwijl ze haar hand opende en de warmgeworden centen en halfjes toonde: „Neemt u ze maar, dan kunt u daarvoor nieuwe eieren kopen. Moeder zal het zeker goedvinden, als ik haar vertel hoe alles gebeurde."

„Je bent een écht lief kind," prees het vrouwtje vriendelijk, „en ik zou met die centen erg geholpen zijn. Maar helemaal voor niets wil ik ze niet aannemen. Veel kan ik je er na het verlies van de eieren niet voor teruggeven, maar toch wel iets." Bij deze woorden maakte ze het hokje open, waarin het armzalige hennetje zat, pakte dit er uit en gaf het aan Anneke. „Hier," zei ze, „neem dit hennetje en word er gelukkig mee. Ik weet wel, het diertje is niet mooi en je zult het goed moeten verplegen om het in leven te houden, maar moeder zal er best mee tevreden zijn!"

Anneke begreep maar niet, waarom het oude vrouwtje zo geheimzinnig glimlachte. Ze bedankte haar hartelijk en stopte het nietige hennetje veilig onder haar mantel, zó, dat het ruimschoots lucht kon happen en 't toch lekker warm had.



Veel kan ik je er na het verlies van de eieren niet voor teruggeven....

„Wat ziet dat beestje er uit!" zei moeder hoofdschuddend, toen Anneke thuiskwam en haar verhaal had gedaan. „Laat het diertje voorlopig maar hier in de warme kamer op z'n verhaal komen, dan kan broer er in die tijd een hokje voor timmeren."

De volgende dag al kwam de eerste verrassing! Het onaanzienlijke hennetje legde een eitje, zo klein, dat iedereen er om lachen moest. Maar in het eitje, in het midden van het dooiertje, zat.... een flinke goudkorrel! En voortaan legde het hennetje trouw iedere dag een eitje en telkens ook weer zat er een korrel van het zuiverste goud in. Je kunt begrijpen, hoe het diertje door Anneke en haar moeder vertroeteld werd en hoe het volop te eten kreeg. Vreemd was het slechts, dat het hennetje, ondanks alle goede verzorging, lelijk en onooglijk bleef en de eieren, die het legde, nooit groter waren dan een klein duivenei.

„Goudhennetje" noemden moeder en Anneke het diertje, al spraken ze met niemand over het geheim. Want de dorpelingen hadden al lang met afgunst gezien, dat het Anneke's moeder niet slecht ging, ja, dat er blijkbaar grote welvaart heerste in het kleine huisje in het bos. Er was een kippenren gebouwd waarin wel meer dan honderd kippen rondscharrelden en er was zelfs een karretje met een hit er voor, waarmede Anneke 's morgens de vele eieren naar de markt bracht.

„Dat moeten wonderkippen zijn!" fluisterden de nieuwsgierige mensen in het dorp.

En op zekere morgen waren alle kippen uit het hok.... verdwenen, gestolen. Of neen, eigenlijk niet allemaal, één kippetje had men laten zitten, omdat het er zo nietig, zo armoedig uitzag. Dat was.... Goudhennetje. „Zo'n lelijk diertje kan nooit een wonderkip zijn," had men gedacht.

Maar Anneke's moeder, die, dank zij Goudhennetje, al een zak vol glinsterende goudkorrels had kunnen sparen, kocht nog meer en nog mooiere kippen en toen begreep niemand er nog iets van.

„Het geheim moet in de eieren zitten!" mompelde men. En zeker zou men, toen men eieren uit het hok stal, deze keer achter het geheim zijn gekomen, als men niet zo dom was geweest, het eitje van Goudhennetje te laten liggen, omdat het zo klein was.

Daarom heeft nooit iemand de geschiedenis van Goudhennetje gekend. En hoe het ten slotte met Goudhennetje is afgelopen, wisten zelfs Anneke en haar moeder niet.

Want op een dag sprong het diertje, dat zoveel welvaart had gebracht, op de nok van het kippenhok en vloog weg, alsof het een duif was....

Nóóit heeft iemand Goudhennetje teruggezien en ook Anneke heeft het oude vrouwtje op de markt natuurlijk niet meer kunnen ontdekken.

„Ik denk," zei moeder later, „dat het oude vrouwtje niemand anders was dan een goede fee die je op de proef wou stellen. Dat je je spaarcentjes afstond, dat was een goede daad en een goed begin van een nieuw jaar. En zoals elke goede daad vroeg of laat haar beloning vindt, ben je ook beloond geworden en wij allen met je. Nu heeft de fee Goudhennetje teruggeroepen, maar we zullen daarom niet nalaten goed te doen en anderen te helpen."

Dat besluit nam Anneke ook en het duurde niet lang of ze werd door iedereen gewoon op de handen gedragen.

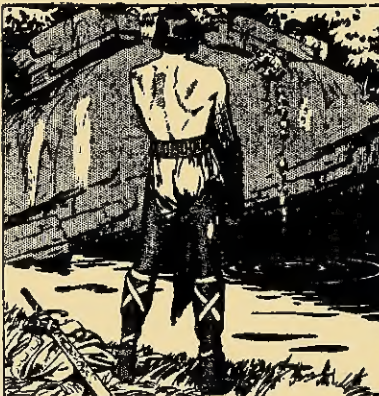
W. SCHERMELÉ



PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER





















123.

WILLY WEETAL'S

DOOR

—R—M—BRINKERHOFF—

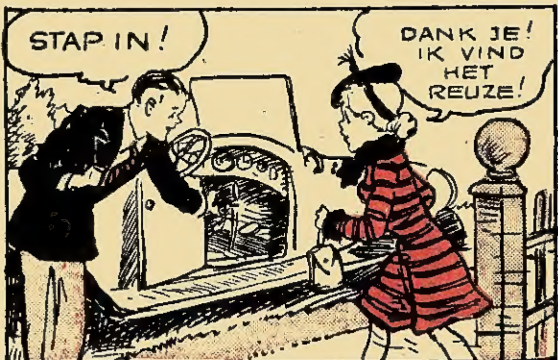
NATUURLIJK, MEVROUW! IK ZAL HEEL GOED OP UW BABY PASSEN! DAT IS ME WEL TOEVER-TROUWD!

MAMS, IK HEB WEER 'N BAANTJE. WAT BEN IK BLIJ!















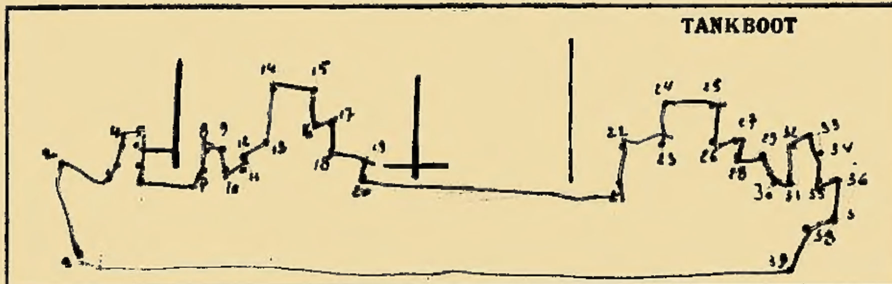
BONT ALLERLEI



BOERINPUZZLE

Van links naar rechts:
1. Vrouw van den boer.
6. Daarin leeft een konijn.
7. Dat meisje kijkt voortdurend in de spiegel; het is erg ....
9. Een metaal.
11. Honderd vierkante meter.
12. Tweemaal de letter K.
14. Plechtige belofte.
16. Hoofddeksel van een Turk (net een omgekeerd bloempotje).
18. Loot, stek.
20. Melkpot.
22. Deel van de mast.
23. In het grote, sombere kasteel woonde de boze ....ridder.
25. Legt eieren.
27. Om het hoofdkussen zit een .....
29. Zwemvogel.
30. Lichaamsdeel van sommige dieren.

Van boven naar beneden:
1. Het tegengestelde van: scherp.
2. Vettige vloeistof.
3. De kinderen gingen netjes in de .. naar binnen.
4. Meisjesnaam.
5. Middelste lijn in een blad.
8. Worden schoenen van gemaakt.
10. Achterste gedeelte van de hals.
12. Sappige, rode vrucht met een steeltje.
13. Raap.
15. Bovenste deel van een huis.
17. Ligt op het strand.
19. Meisjesnaam.
21. Inwendig lichaamsdeel.
24. Portret.
26. Hoofddeksel van jongens.
28. Vader.
31. Mijn huiswerk is ..



WIE TEKENT ER MEE? Een streepje trekken door 't ene cijfer naar 't andere, dus van 1 tot en met 39. Wat binnen die lijnen ligt mooi zwart kleuren of grijs.



1. Wie zou er graag maar door één oog zien?
2. Wie mag er een koning 't mes op de keel zetten?
3. Wat wordt er 't meest gemaaid en 't minst gezaaid?
4. Wat is niets?
5. Wat lijkt het best op een halve kaas?

Oplossingen vorig nummer

EZELRAADSEL

Van links naar rechts: 1. Ezel. 5. Humeur. 9. Lire. 10. Are. 11. Ets. 12. Leder. 13. Aks. 14. Snel.
Van boven naar beneden: 1. El. 2. Ziek. 3. Erts. 4. Les. 5. Hals. 6. Uren. 7. Mede. 8. Uur. 12a. El. 13. Al.

RAADSELTJES

1. Raadsel. 2. Zonnelicht. 3. De wind. 4. Een gloeiende kool. 5. De mond, de tanden en de tong.

LETTERPUZZLE

Ader - Ber - Erna - Olie - liep - iep - pol - lek - ekster - ster - ter - berg - erg - gal - nobel - bel - elk - kat - vak - ben.

WIE TEKENT ER MEE?



WELK SPREEKWOORD?

Het gehele spreekwoord bestaat uit zesendertig letters, maar wij hebben het in twaalf stukken gehakt; elk drie letters groot. Toen hebben wij de stukjes door elkaar geschud en daarna ze elk in een hokje gezet. Nu moeten jullie het spreekwoord weer terugvinden. Iets willen we wel verklappen. Het spreekwoord begint met de letters uit het eerste hokje: EEN, en omdat elke zin eindigt met 'n punt, eindigt ook dit spreekwoord met een punt en dus weet je nu ook, dat het moet eindigen op de letters END. Maar nu zeggen we niets meer, anders wordt het te gemakkelijk.



EEN	VRI	UUR
ISB	GOE	NEE
END.	RDA	NVE
ETE	RRE	DEB

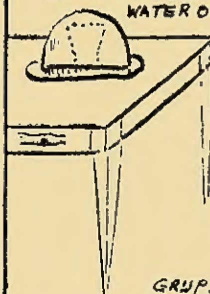
HOE KAN HET?

EEN SPIJKER DOOR MIJN VINGER



LAAT EERST EEN KISTJE GEWONE SPIJKERS ZIEN EN ER EEN UITNEMEN. EEN POOSJE LATER ZIT HIJ DWARS DOOR JE VINGER. HOE DAT KAN? NATUURLIJK MOET JE 'N TWEEDE SPIJKER BIJ DE HAND HEBBEN IN DE VORM DIE HIERNAAST IS AANGEGEVEN. ZORG ERVOOR DAT JE NIET TE DICHT BIJ DE TOESCHOUWERS STAAT EN ALS JE DE SPIJKER TERUGGEEFT, RUIL JE HEM VLUG MET DE EERSTE.

HIER, MET DAT GLAS!



DIT IS EIGENLIJK GEEN TRUC MAAR FOPPERIJ. JE PLAATST EEN GLAS WATER OP TAFEL EN DAN EEN HOED ER OVER HEEN. JIJ ZULT DAT GLAS UITDRINKEN ZONDER DE HOED AAN TE RAKEN. JE KRUIPT ONDER DE TAFEL EN MAAKT ER EEN AANTAL GEKKE GEBAREN. ZIEZO, ZEG JE. NU WACHT JE TOTDAT IEMAND NIEUWSGIERIG GENOEG IS OM DE HOED OP TE TILLEN EN TE ZIEN OF HET GLAS ER NOG STAAT. DAN GRIJP JE SNEL HET GLAS EN DRINKT HET UIT. DAT ZOU JE IMMERS TOCH DOEN EN JIJ HEBT DE HOED NIET AANGERAAKT.

PEPER OF ZOUT?



NEEM 'N ZOUTBUSJE EN STROOI ER WAT UIT. ER KOMT GEEN ZOUT MAAR PEPER UIT.

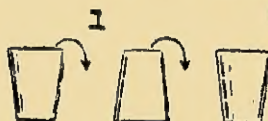
TOCH, ALS JE IN HET GLAASJE KIJKT, BLIJKT ER ALLEEN ZOUT IN TE ZITTEN. HOE KAN DAT?





IN DE TOP VAN HET BUSJE HEB JE EEN SCHIJFJE PAPIER GELEGD EN DAAROP WAT PEPER

EEN... TWEE ...DRIE ...









ZO LAAT JE DE GLAZEN STAAN

PLAATS DRIE GLAZEN VOLGENS FIG I. DRAAI DE TWEE GLAZEN DIE LINKS STAAN, OM, VERVOLGENS DE TWEE DIE RECHTS STAAN EN ALDUS BEKOM JE FIG. III. D.W.Z. DAT DE DRIE GLAZEN OMGEDRAAID ZIJN.

VRAAG NU IEMAND DIT NA TE DOEN IN TWEE ZETTEN HET GAAT NIET, WANT...

VOORDAT JE DE GLAZEN OVERLIET AAN EEN ANDER, HEB JE HET MIDDENSTE GLAS OMGEDRAAID. ZIE FIG. IV

WIE NIET GOED HEEFT OPGELET ZAL HET VERSCHIL TUSSEN FIG. I EN FIG. IV NIET ZO GAUW MERKEN MAAR ER OOK NIET IN SLAGEN DE GLAZEN IN TWEE GREPEN ONDERSTBOVEN TE ZETTEN.

MOET JE 'T ZELF NOG EENS VOORDOEN, ZORG ER DAN VOOR, DE GLAZEN ONGEMERKT WEER NEER TE ZETTEN VOLGENS FIG I. EEN PRAATJE LEIDT DE AANDACHT WEL AF.



SJORS VOORLITER VAN DE REBELLEN-CLUB GEEFT EEN GEVOELIGE LES!





















